

Cser Ferenc (Queanbeyan):
Az Arvisura „igazsága”⁴⁴

I. Írásom kiváltó oka

Egyik barátom meghívott, hogy tekintsek meg egy videót, mely egy előadásorozat 3. tagja volt, és amely a magyar őstörténet fontos szakaszát taglalta. Elmentem, megtekintettem Matek Kamill *Istenek magyarjai* sorozatának *A Nap Birodalma* című előadását és aztán leforrázva tértem haza.

A videó alapja ugyanis a Csendes-óceán közepén elterülő kontinensnyi földrészek vélt története és a magyar őstörténet kapcsolatának elemzése, a „bizonyítékok” bemutatása volt. Bizonyítékok? Igen, amit az előadó annak fogadott el. Köztük olyan, hogy volt egy nagy Ujgur-birodalom mintegy 25-30 évezreddel a jelen előtt, aztán, hogy az emberiség szülőháza a Mu, az elsüllyedt kontinens a Csendes-óceán közepén, majd hogy a Szíriusz körzetéből az Ataiszra – az elsüllyedt kontinens helyén hirtelen felbukkanó másik kontinensre – érkező Anyahita népe (2 asszony és 5 férfi) teremtette meg az emberi civilizációt. Ahogy a Mu elsüllyedt valamikor 11 évezrede (pontos évszám is szerepel, meg az is, hogy augusztus 23-án történt a katasztrófa), ugyanúgy az Ataisz is elsüllyedt 5038-ban. Nyomtalanul. Míg az előbbi nyomait megtalálhatjuk a Csendes-óceán vulkáni szigetein, az utóbbiból talán Hawaii-szigetek maradtak meg.

A Mu eszméjét Csicsáky Jenő bolygó hajóskapitánynak a James Churchwood írásaira épített könyveiből, az Ataiszra vonatkozókat Paál Zoltán Arvisura c. könyvéből ismerjük. Csicsáky könyveivel nem kívánok itt foglalkozni, ellenben az Arvisura néhány állítását – mondhatnánk alapvető tézisét – kívánom a természettudományi ismeretek alapján elemezni. Különösen azért, mert az Arvisura magát igazszólásnak, azaz az igazság könyvének tekinti. Nézzük meg ezért ezt az „igazságot”.

II. Az Arvisura keletkezése

Mindenekelőtt magáról a könyvről és az Arvisurák keletkezéséről. Arvisurák, merthogy ezek állítólagosan eredetileg arany lapokra rovásírással vésett emlékezők, riportok, melyeket egy-egy rovásíró táltos, beavatott készített és kézzel-kézre öröklődött Anyahita első rovott lemezével kezdődően napjainkig, amikor is az utolsó lapokat immár az éppen élő Paál Zoltán készítette el. A könyvében⁴⁵ 350 ilyen Arvisura található. Van közöttük rövidebb, de van közöttük több oldal terjedelmű, és valójában a könyv 1454 oldalából ezek 1168 oldalt foglalnak el. A 123. oldalon kezdődik az 1. Arvisura, majd az utolsó az 1286. oldalon, és állítólag Kr. e. 8508 és 1980 közötti időszakot fogja át. Az egymást követő Arvisurák időrendben nem azonos sorrendbeli eseményeket közölnek, bennük gyakran felidézett beszélgetéseket, szép modern magyar nyelven. Paál Zoltán maga erről így vélekedik (24. oldal):⁴⁶ „Tura elbeszéléseit meséknek nevezem. A mesék valóságát igazoló eredeti iratok ugyanis – mint előbb kifejtettem – ma még nincsenek a kezemben. De ha vállalt kötelezettségemet harminc éven át híven teljesítem, megkapom – s akkor a mesék valósággá válnak. Addig az a nagy erő tartja fogva az Arvisurákat, amely évezredekken át

⁴⁴ Az előző, mondjuk úgy: pozitív, de mégis hitetlenkedő megközelítés után nézzünk egy negatívát! – A szerk.

⁴⁵ Paál Zoltán: Arvisura [Igazszólás] I-II. Regék a hun és magyar törzsszövetség rovásírásos krónikájából. Püski Kiadó, Budapest, 2005. ISBN 9789639906716 1512 oldal

⁴⁶ Ugyanott 23. o.

megvédte, megőrizte, megtartotta őket. Ezt az erőt kell tisztelnünk, mert a világ egyik legnagyobb csodáját teremtette meg.”

Az első oldalak az Arvisurák keletkezésének a történetét mesélik el, ahogy Paál Zoltán ózdi kohász 1945-ben, a II. világháború eseményei közben megismerkedett egy manysi (vogul) fiatalemberrel, Turával, a manysi fősámán, Szalavaré apó unokájával, aki aztán a partizánok közé fogadta őt, és Igor Szalmi, magyar nyelvet és finnugor nyelvészetet tanult mordvin (ezra) kapitánnyal egységben végül beavatta mesemondónkat az Arvisura alapjaiba, *om* jelű rovó sámánna, jóssá, a világ titkait megálmodó és lejegyezni képes sámánna. Szalavaréval megismerkedett az a Zsirai Miklós nyelvész is, akinek a finnugor nyelvekről és azok kölcsönös függéséről szóló könyve, a *Finnugor rokonságunk* 1935-ben jelent meg, és akihez végül Paál Zoltán is elviszi az Arvisuráit, hogy tiszteletét lerója a finnugor nyelvész előtt. Hiszen könyvében a meseszerű „minden magyar” – azaz inkább hun – gondolat mellett valójába a magyarságnak finnugorizmushoz kapcsolt alaptételei köszönnek vissza. Arról akár már szót se ejtsünk, hogy a manysi és esetleg orosz nyelven tudó és beszélő Tura miként tudott oly szépen elbeszélgetni a csak magyarul beszélő Paál Zoltánnal, hiszen a kettejük anyanyelve oly távol áll egymástól, hogy csak néhány szó hasonló hangzásáról ismerszik meg a „rokonságuk”. Ugyan az Arvisura-hívők hevesen tiltakoznak annak finnugor kapcsolata ellen, az igazság viszont az, hogy Paál Zoltán a finnugorizmus iskolai tanai alapján indítja a könyvét, a magyar rokonságot az Ural mögé, a medvék földjére helyezve.

Lásd pl. a 9. oldalról (valamennyi idézett szöveget az eredeti helyesírással vettük át):
„Az ősi sámánhit szerint a világhónapok váltása idején, tehát kétezer évente az egyes rokoni népek át kell hogy adják egymásnak a szellemi- és hitélet központját, ill. azt a feladatot, hogy gondoskodjanak a hitvilág fennmaradásáról és a múltban felhalmozott szellemi örökség és ismeretanyag megőrzéséről. Mivel a világhónapok során a halak jegyéből a vízöntő világhónapjába következett az átmenet, ez azt jelentette, hogy a manysik, akik közel kétezer év óta végezték ezt a feladatot, a közeljövőt tekintve át kellett, hogy adják megbízatásukat az úzoknak. Szalavaré apó tehát tudatosan készítette fel Turát a hatalmas feladatra, mert benne látta a biztosítékát annak, hogy azt végre is tudja hajtani, indul a vándormadarak útján, és a Göncölszékér járását figyelve megtalálja a magyarokat, valamint az úzokat, mivelhogy ők következnek a szellemi központ gondozásában”.

III. Az Arvisurák legfontosabb állításai

Foglaljuk most össze röviden az Arvisurák lényegi mondandóját, a magyar társadalom, nyelv és műveltség származásáról alkotott nézetek mögötti történelmi anyagot. Erre talán Szabó Ágnesnek a XIV. Ausztráliai, Új-Zélandi Magyarok Kulturális Találkozója emlékkönyvében megjelent előadás-összefoglalója a legalkalmasabb: *„Ágnes ismertette, hogy a Szíriusz naprendszerből Káltes bolygóról több hullámban érkeztek tanítók. Anyahita két asszonnyal és öt férfivel alkotta a 11. társaságot, akik Kr. e. 8500 körül érkeztek az Ataisz földrészre. Égi szekerük megsérült, így a Földünkön ragadtak. Anyahita 3 legfiatalabb fia, Úr, Él és Van felvették anyjuknak az egeiktől hozott vallását, mely a feltétel nélküli szeretetre alapuló Egyistenhit volt. Ezt a befogadó Egyisten hitet vette fel a Van nemzetség fia Magyar és felesége Emőke. Magyar később (Kr. e. 8450 körül) kiérdemelte a **MAGYAR** nevet és Ataiszon megalapította az **Ősmagyar Egyházat**, mely örökéletű. Néhány évezred múltán, Kr. e. 5038-ban Ataisz elsüllyedt. Mielőtt ez megtörtént volna, a széki-hun származású Magyar fejedelem és XII. Armogúr fia, Buda elmenekült Ataiszról. Ezt követően az új földön, Úr és Uruk városához közel, újra megteremtették a feltétel nélküli szeretetre épülő Egyisten hitet. A Magyar nemzetség kimenekítette az Ataiszon élt Hun törzs rovásiratait. Magyar, Kurd és Hunor Magyar fejedelem három fiának a neve volt.”*

A fenti megfogalmazásból az Arvisura 4 tétele hámozható ki, és pedig:

1. Szíriusz Kaltes nevű bolygójáról Kr. e. 8500 körül érkezett emberek lakták Ataiszt.

2. A Kaltes bolygó lakói a földön ragadtak és itt az emberekkel keresztbe házasodva hoztak létre törzseket, hoztak létre egyházat, ahogy pl. a 104-105. oldalon olvashatjuk: „*A Kaltes-asszony szekerén érkező beavatott emberek ősi, 10 000 tűzszerezési évvel magasabb műveltségének egyik bizonyítéka az volt, hogy megszüntették az emberevést. Joli-Tórem Földjén az volt az ősi időben szokásban, hogy a törzsek a fiatal lányokat és a gyermekeket elrabolták egymástól és megették. Ez a szokás akkor szűnt meg, amikor Anyahita és 7 társa Égi-szekere elromlott és kénytelenek voltak Ataiszban maradni. Itt az 5 férfi és 3 nő először egymás között házasodott, majd később a régebbi időkben Kaltes-asszony Földjéről jött keverék leszármazottakkal is*”

3. Ataisz Kr. e. 5038-ban elsüllyedt, amint ezt pl. a 150. oldalon is olvashatjuk: „*A 8470. tűzszerezési évben Ataisz, a jégkor elmúltával a nagy vízáradatában földrengések és tűzhányók működése közben elsüllyedt. Úr városának közelében, a 8500 tűzszerezési évben újabb, Kaltes-asszony Földjéről érkezett szekér leszállása történt.*”

4. Kimenekítették a hunok iratait és létrehoztak Urukban egy egyházat, amit az Arvisurák következetesen uruk-mani egyháznak neveznek, és aminek fősámánja képviseli egészen a XVIII. század végéig is annak papi elitjét. Lásd például a 22. oldalról: „*Ujgurban az uruki-mani hit államvallássá lesz. Az uruki-mani hit az uruki-mani biblia alapján áll, melynek létrehozója Mani uruki esperes volt. Az Oscus táblák is tanúskodnak arról, hogy az egyistenhit milyen széles körben elterjedt. A régi Arvisurák még Arvisura Anyahita földre érkezésekor emlékeznek meg arról, hogy az egyistenhitet a 10 000 évvel magasabb műveltségű Kaltes asszony bolygójáról hozták. Arvisura Anyahita és kilenc társa, miután gépük az ataiszi Kékleny hegységnek ütközött, nem tudtak visszautazni földjükre. Eleinte egymás között házasodtak, de később a földiekkel is. Több mint egy fejjel magasabbak, agyuk a 10 000 éves, fejlettebb kultúrfoknak megfelelően nagyobb volt, így a földiekkel való házasságuk, a földiek születési adottságainál kedvezően jelentkeztek.*”

Tegyük ehhez még hozzá, – ami ebből az összefoglalóból hiányzik, – hogy

5. Ataisz mediterrán éghajlatú föld volt, – ezt pl. Szili István tollából a 221. oldalon így látjuk: „*ATAISZ-ról, a mediterrán éghajlatú földrészről: A hunok ezt a gazdagon termő földrészt ezen a néven nevezték. Magas kultúrát teremtettek. Lépcsőzetesen kialakított, csatornázott öntözéses területein minden megtermett. Itt három szinten kialakított mesterséges kultúrszinteket teremtettek. A sík területen, valamint a dombok és hegyek lejtős területein lépcsőzetes talajművelést folytattak. Földalatti alagútjaikban, melyek az egész földrész területét, különösen a hegyeket összekötve behálózták, földalatti raktárakat létesítettek. Ez háború esetén azt a célt is szolgálta, hogy hadsereget tudtak észrevétlenül az ország egyik végéből a másikba átcsoportosítani.*”

6. Ataisz hatalmas tűzijáték, vulkáni tevékenység közben süllyedt el a Csendes-óceánba. Ez a motívum számtalanszor említésre kerül, pl. a 202. oldalon: „*A 8470. tűzszerezési évben Ataisz, a jégkor elmúltával a nagy vízáradatában földrengések és tűzhányók működése közben elsüllyedt.*”

Tegyük még azt is hozzá, hogy

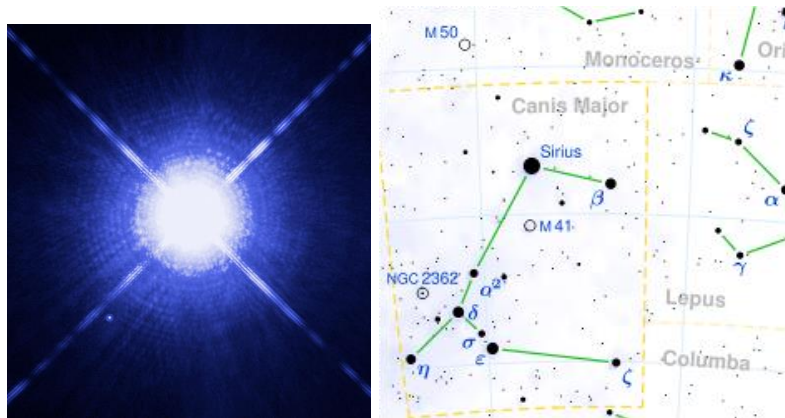
7. Az Arvisurákat rovásírással arany lemezekre rótták és ezek a lemezek most valahol rejtőznek – ahogy ezt pl. a 122. oldalon olvashatjuk: „*A fősámánok mindenkori kötelessége lett, hogy a hun törzs-szövetség eseményeit a valóságnak megfelelően megörökítsék. Ezért történetírásuknak 'Arvisura' azaz 'Igazszólás' nevet adták és ezeket Agaba törzsének Ataiszból hozott aranylemezeire rótták, hogy az idő foga el ne pusztítsa őket. A fősámán mellett mindig rovásámánok működtek, mivel a fősámánok látása idővel meggyengült.*”

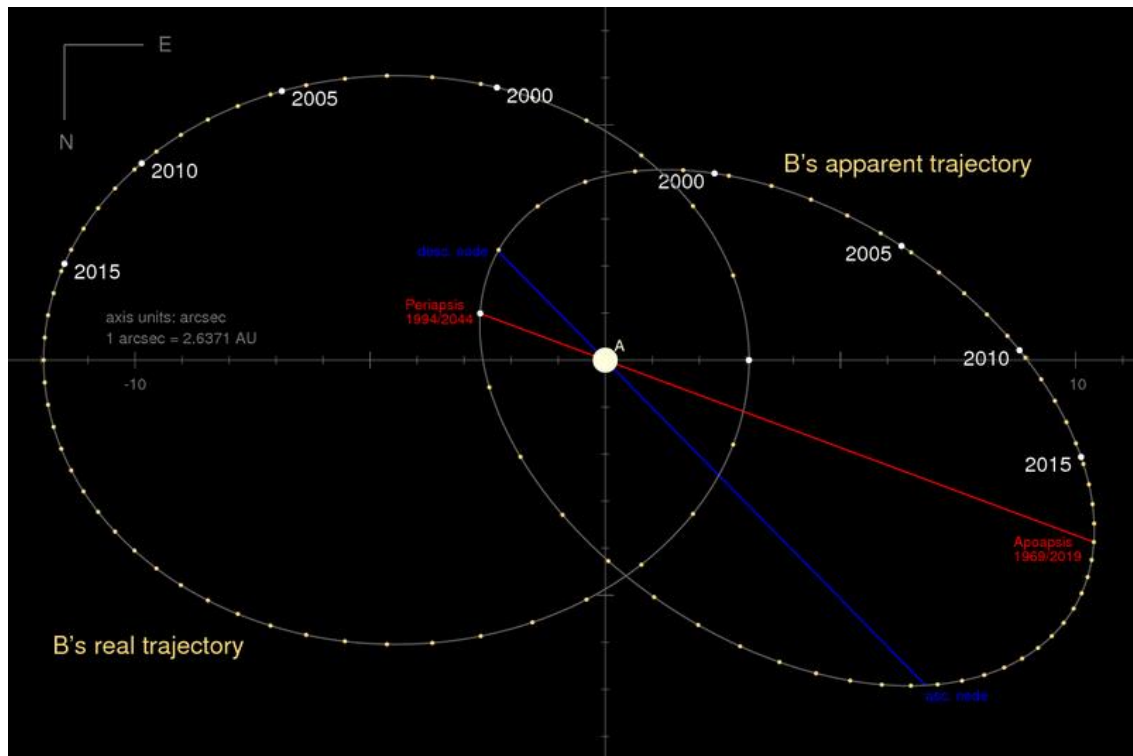
IV. A legfontosabb állítások és az igazság

A jelen munkában ezt a 7 tételt óhajtjuk elemezni, hangsúlyozottan a természettudományos ismeretek alapján. Még ha vannak is sokan, akik a természettudományt ugyanolyan vallásnak tekintik, mint a sámánizmust, vagy a judaizmust, minek papjai szintén dogmákat emlegetnek, és amely hazai temploma a mélyen megvetett Magyar Tudományos Akadémia. Mégis, a dogmák és a tudomány tételei között azért komoly különbségek vannak – és az itt felhasznált „dogmák” azért több millió kísérlettel alátámasztott „tudományos tételek”. A fizika alaptételeit igazolja pl. a világűrbe kiküldött szondák igen pontosan előre megtervezett és megvalósított útja, a műszaki élet számtalan alkotása.

1. Szíriuszról érkezett emberek, akiknek a műveltsége 10 évezreddel jár a földi emberé előtt – ahogy ezt pl. a 151. oldalon olvashatjuk: „A 10.000 tűzszerzési évvel magasabb műveltségi fokkal bíró tudomány megérkezett beavatottjai a hegyen épült gazdaságokból irányították a tudás elterjesztését.”

A Szíriusz, az égbolt egyik legfényesebb csillaga, az Orion csillagkép déli sarka. Fehér fénye igen magas felszíni hőmérsékletéről tanúskodik, villogása nem csak a légkör jelensége, hanem a csillag saját fényének változása. Amit a csillagászat a Szíriusz-rendszerről tud, az sajnos nem engedi meg azt a feltételezést, hogy onnan a földre fejlett civilizációjú ember érkezzék. A Szíriusz-rendszer ugyanis mintegy 200 millió éve keletkezett, kettős-csillag rendszer, ahol a Szíriusz kísérője mintegy 100 millió éve összeomlott, manapság immár fehér törpe. A rendszer az alanti két ábrán látható:

A felső ábra a Szíriusz távcsöves képe, ahol a főcsillag melletti apró, alig fénylő kísérője is látható. Az alsó ábra pedig a kettős rendszer egymáshoz képesti látszólagos és valódi pályáját szemlélteti a megfelelő évek szerinti elhelyezkedést jelezve.

A két csillag egymáshoz képesti pályája nagyjából az Uránusznak a Naphoz mért keringési távolságával jellemezhető, de sokkal inkább elliptikus, mint az Uránusz pályája. Tekintve, hogy a Szíriusz felszíni hőmérséklete 10 000 C°, a Szíriusz biológiai zónája talán valahova a két pálya közé esne, ahol viszont stabil bolygópálya elképzelhetetlen. A Szíriusznak ezért nem lehet élhető Kaltes nevű bolygója, ahonnan ember érkezhethetne a Földre.

2. A Szíriuszról érkezettek „fejlettebbisége”

Az előző pontból már egyenesen következik a második tétel értelmetlensége is, merthogy ha érkezhett volna onnan, – azaz lenne a Szíriusz környékén a biozónába eső bolygó, – azon az ember a földi emberénél „nagyobb fejlettségben” nem létezhetne, hiszen a Földön erre 4,5 milliárd év állt rendelkezésre, a Szíriuszon ennek alig huszada.

Komolyabb gondot okoz azonban, egy élettani tétel: amennyiben a gének-beli különbség egy bizonyos, nagyon kis értéket meghalad, két egyed nem képes szaporodóképes utód nemzésére. Ez a kis szám kevesebb, mint 1% – amire bizonyíték, hogy bár az ember és a csimpánz génállománya 99%-ban azonos, kettejük közül szaporodóképes utód már csak azért sem származhat, mert ez a különbség már egyáltalán az utód képződését is gátolja. Már pedig a gének változása egy-egy környezethez igazodik, nem létezik előre elrendelt fejlődési lépés, és még ha a Szíriusz környezetében lenne is életre alkalmas bolygó és az is 4,5 milliárd éves lenne, a génelemek egymásra rakódása bizonyára nem lenne a földiével azonos. A Kaltes bolygó népe nem létesíthetett a Földön törzseket eredményező kolóniát.

3. (és 6.) Ataisz és MU elsüllyedésének a gondolata talán Atlantiszérezre vezethető vissza. Itt komolyabbak a gondok, mint első pillanatra vélnénk. Lássuk a geológia adatait.

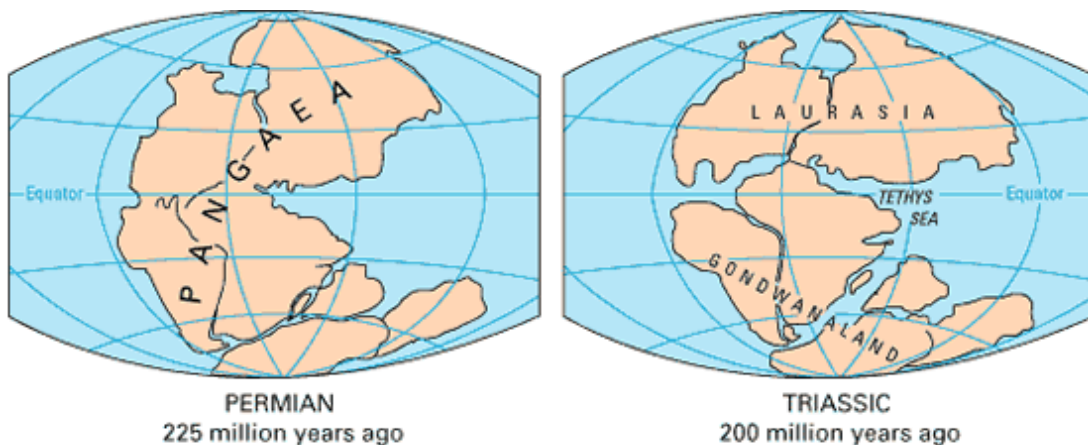
A földön kontinensek vannak, melyeknek kőzet-összetétele nem azonos az óceán fenekén található kőzetével. Az óceán feneké SiAl kőzetekből áll, azaz szilikátokból és

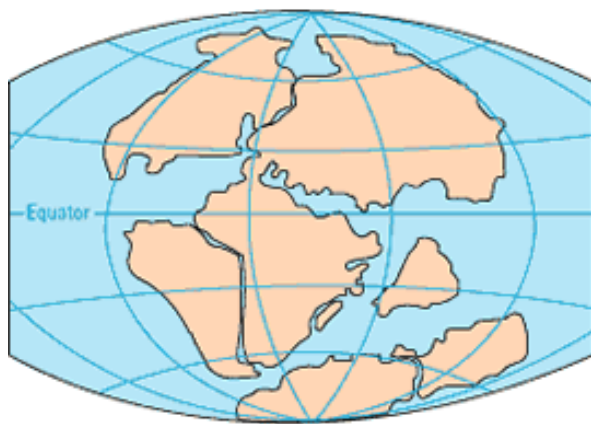
aluminátokból, a kontinensek kőzete ehhez képest fémeket is tartalmaz. Ennek elsődleges következménye, hogy eltérő a sűrűségük: az óceánfeneket alkotó kőzetek sűrűsége 3,0 kg/l, a kontinenseket alkotó pedig 2,8 kg/l. A kontinensek kisebb sűrűségükből eredően 'úsznak' az óceánfenék kőzetei felett. Hogy ez mennyire így van, arra a XX. század közepén felismert kontinens-vándorlás és az ún. lemez-tektonika adja meg a magyarázatot.

Hogy mi a lemeztektonika pontos fizikai oka, az még vitatott. Az viszont nem, hogy a ma ismert kontinensek néhány százmillió évvel ezelőtt egymáshoz és a Föld forgástengelyeihez képest nem ott voltak, ahol ma megtalálhatók. Az alanti ábrán látható módon, mintegy 250 millió évvel ezelőtt a ma ismert kontinensek egy Pangeának nevezett egységben léteztek – amire nemcsak az egyes kontinensek peremvonalainak tükörképi megfelelői, hanem az egyes kontinenseken élő állat- és növényvilág sajátosságai is igazolást nyújtanak.

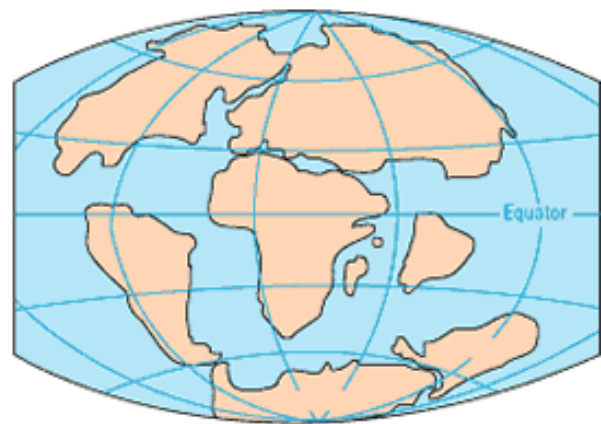

A mai kontinensek egymástól eltávolodtak és közöttük a magma feltolulása látható – akár ez a feltolulás jelenti a kontinensek egymáshoz képesti távolodását, akár ez csak valami más erő következménye. Mindenesetre az óceánfenékeken megvizsgált kőzetek megszilárdulásának a kora egyértelműen jelzi a fokozatos eltolódást. Ez a folyamat látható az idő függvényében az alanti ábrán.

JURASSIC
135 million years ago

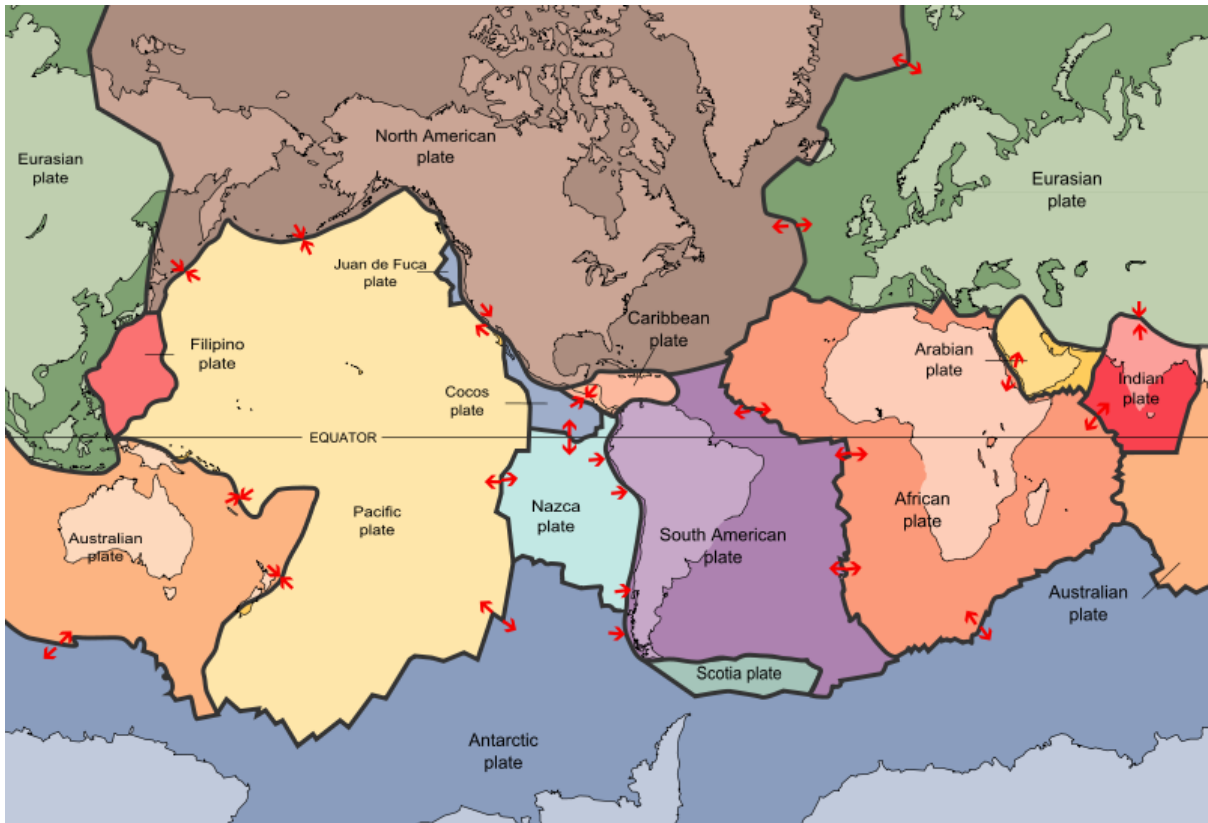

CRETACEOUS
65 million years ago

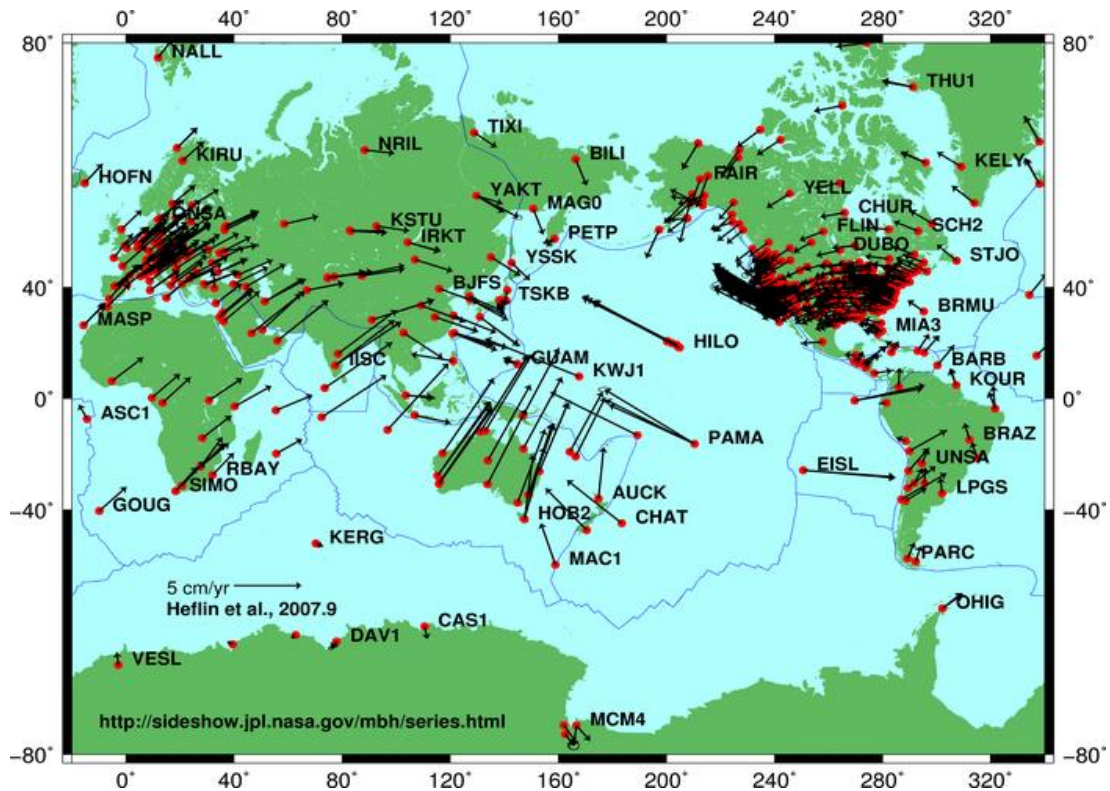

PRESENT DAY

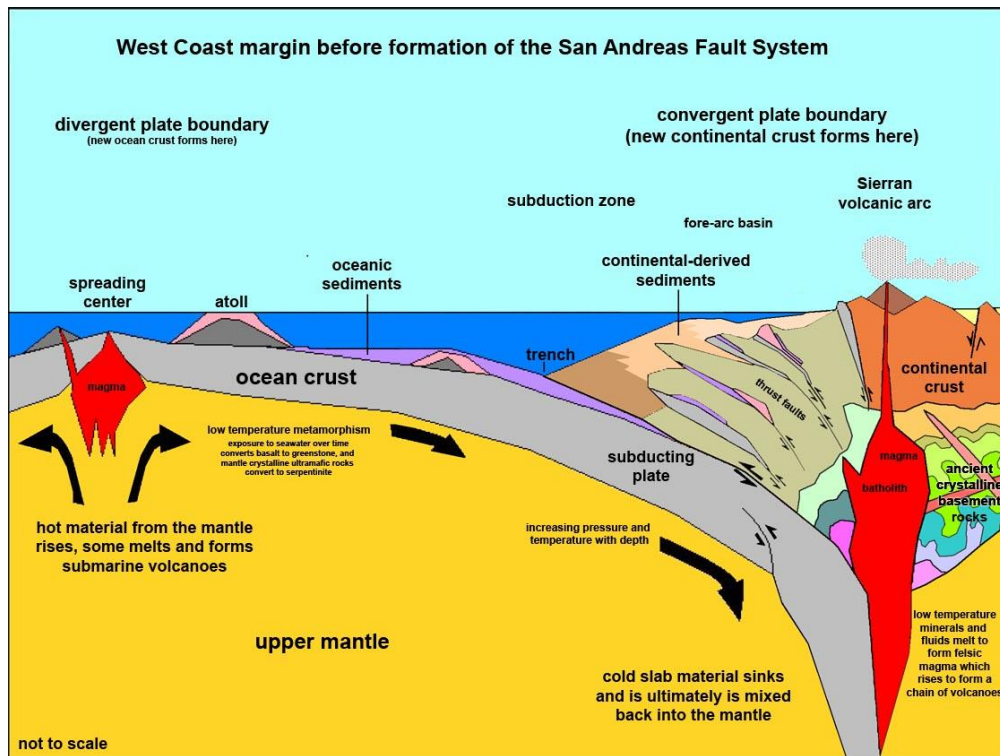
A föld szilárd kérgé tehát egymáshoz képest mozgó lemezekké osztható. Vannak kontinens és vannak óceánfenéki lemezek. Az alanti ábra jelzi az egyes lemezek határait és nyilakkal azt is, hogy hol találhatók az ún. táguló és hol az ún. alábukó zónák.

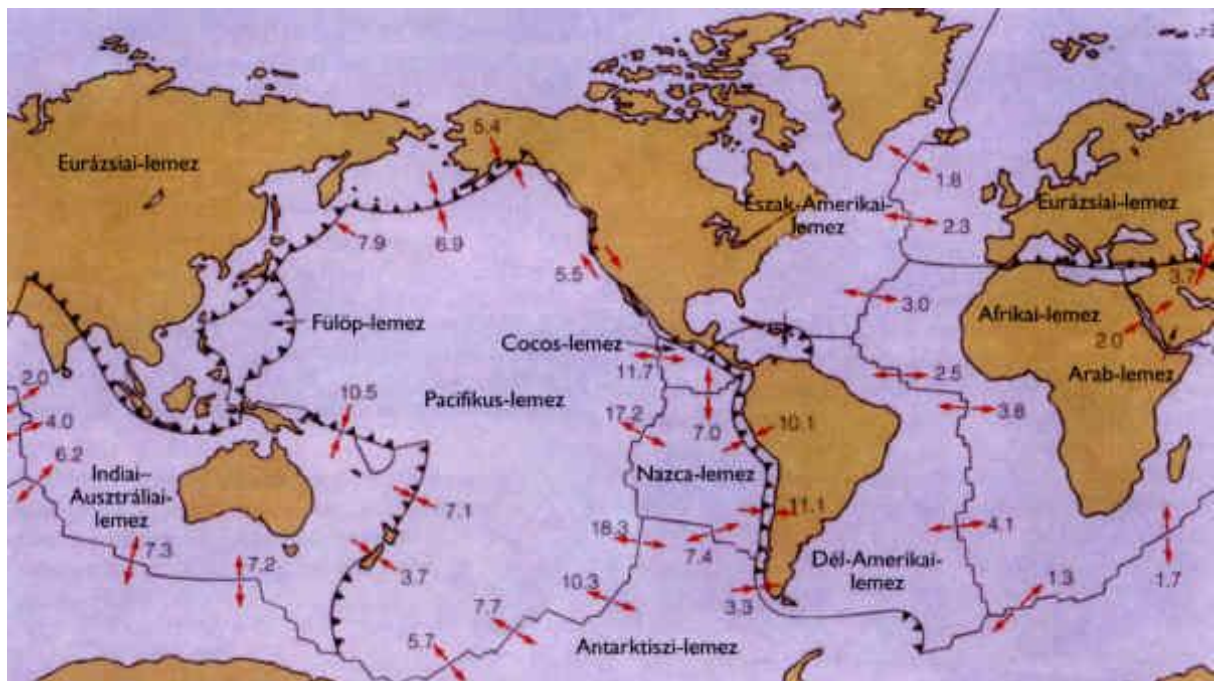
Az, hogy milyen sebességgel és irányban mozognak manapság ezek a lemezek, a GPS bevezetése óta folytatott mérések már eléggé egyértelműen megmutatják. Az alábbi ábrán az egyes kontinensek egymáshoz képesti elmozdulását jelzik a nyilak mind irányukkal, mint a nyíl eltorzított hosszával. Az Ausztrália mozgását jelző nyilak például mintegy évi 6 cm-es elmozdulást jelentenek.

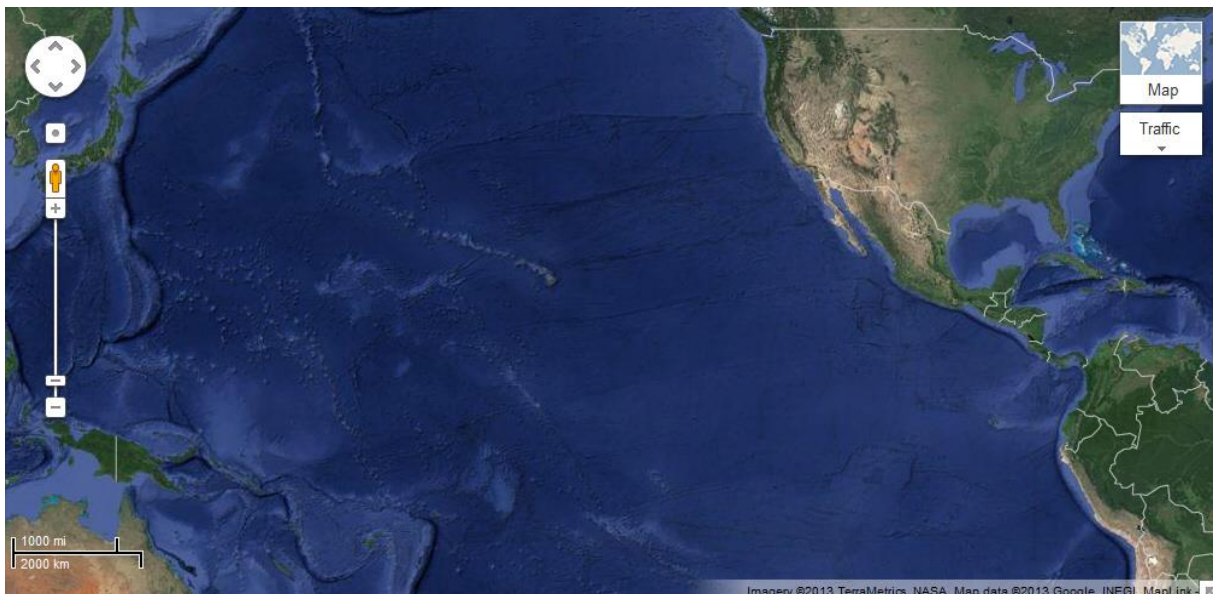
A mechanizmust az alábbi ábra szemlélteti eltorzított magassági méretek mellett:

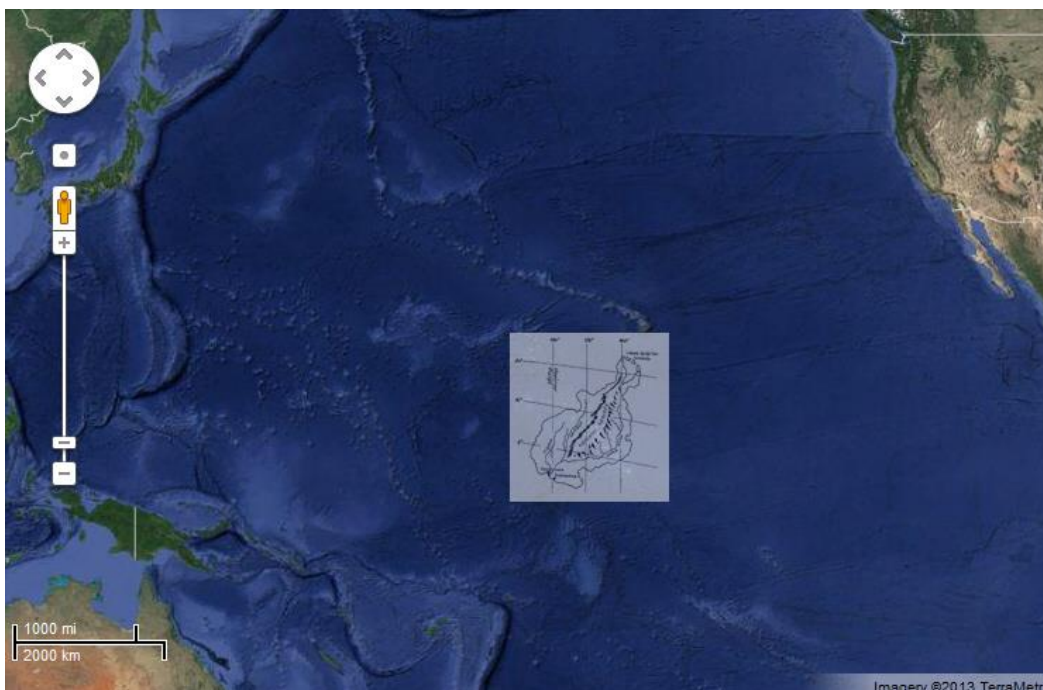
A mozgás az óceáni fenéken feltoluló – majd megszilárduló és óceáni feneket alkotó – magmától indul. Ez a lemez a kontinens lemez pereménél alábukik, azt maga előtt tolja és a mélységbe kerülve ismét megolvad. Közben a tengeri üledékek – melyek karbonátokat és kén tartalmú kőzeteket tartalmazhatnak – a mélybe kerülve elbomlanak és a gáz áttörve a kontinens lemezt a felszínre kerül, ahol vulkánok alakjában találkozunk vele. Közben természetesen a megolvadt kőzetet is magával sodorja. Ennek köszönhetőek a vulkáni láncok az alábukó zónák peremén. Az egyes zónákat pedig a következő ábrán láthatjuk:

Akkor most vessük tekintetünket a Csendes-óceáni térségre. Ausztrália, Ázsia és Amerika között itt helyezkedett el az előadás szerint mind Mu, mind Ataisz, utóbbi természetesen az Arvisurákra hivatkozva. Az alanti ábra a Google-térképek szerinti óceánfenéket szemlélteti.

Helyezzük ide be az Arvisura szerint Ataiszt:

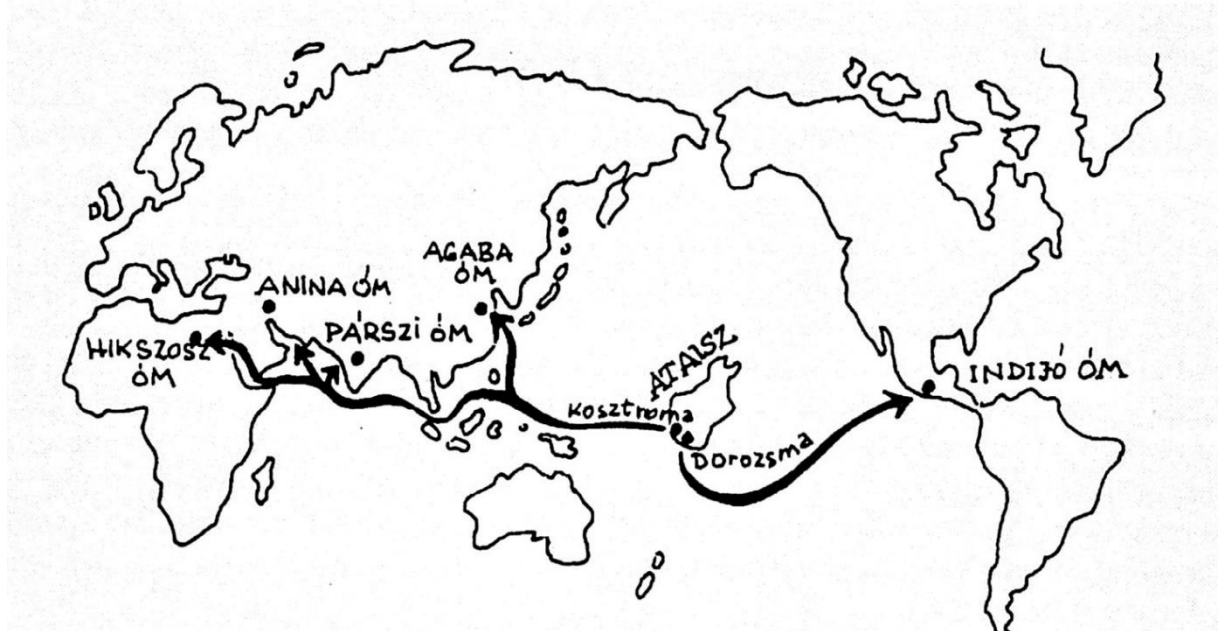

Azt az Ataiszt, ami mintegy 7 évezrede vulkánok és egyéb tűzijáték kíséretében (6. tétel) elsüllyedt. Olyannyira, hogy a több kilométeres vízoszlop alatt ennek nincs nyoma – annak ellenére, hogy az USA szonár mérései szerint a tengerfenéken Ataiszhoz hasonlítható alakú lapos felület található.

De ok sincs rá. Miért süllyedt volna el egy kisebb sűrűségű kontinens a nagyobb sűrűségű óceánfenékbe? Nyomtalanul? Az adott területen nincsenek vulkáni szigetek sem, melyek egy alábukó lemez pereménél található meg. Minthogy a lemez-tektonikai

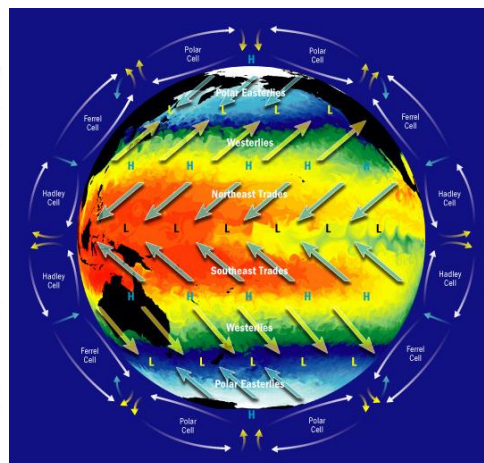
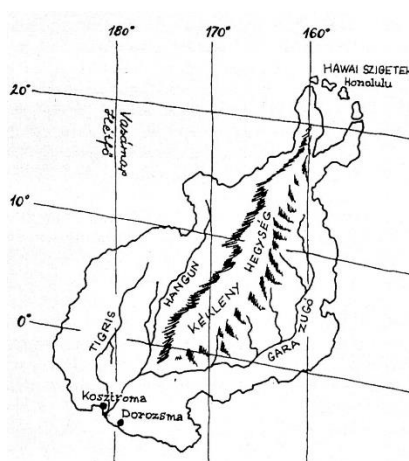
mozgások sebessége kicsi – pl. Ausztrália évi 6 cm-t közeledik Ázsiához – még ha a lemeztektonika sodorta is volna a kontinenst egy másik lemez alá, az is évmilliókba tellett volna, nem pedig néhány évbe, sőt, napba.

Viszont az Arvisura szerint: az elsüllyedt Ataisz lakói hajóikkal szétszéledtek a Földön és Amerikától Euráziáig mindenütt kultúr-centrumokat alkottak:

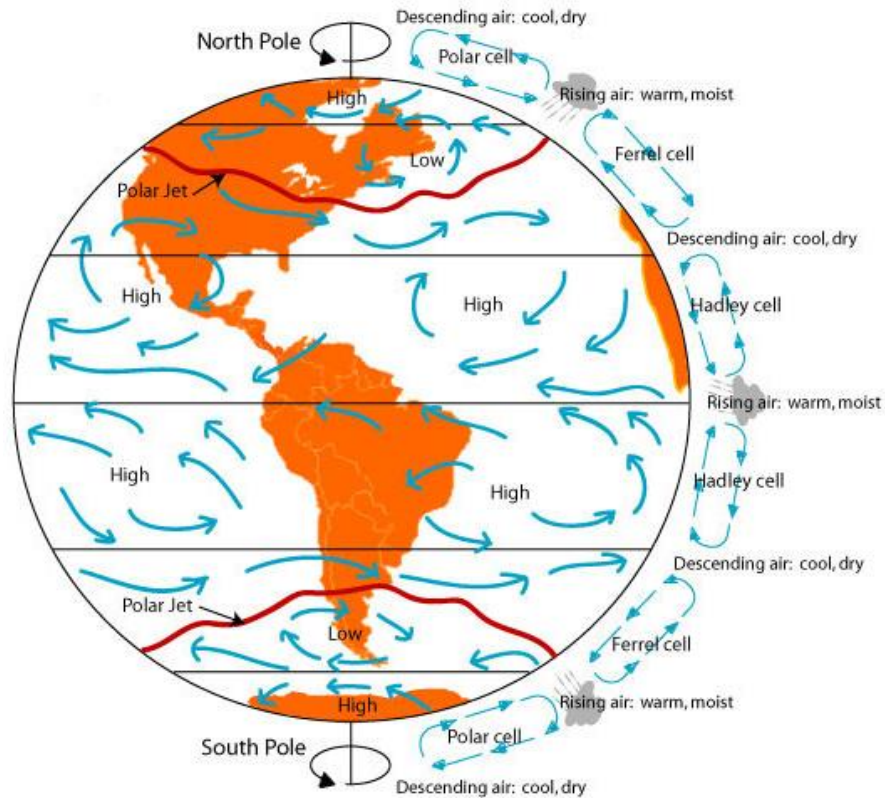
Egyelőre tekintsünk el a 4. tételtől és vegyük az 5. tételt:

5. Ataisz mediterrán éghajlatú volt, ahol aztán a letelepedett törzsek gabonát termeltek a lovas-kultúrájuk mellett. Hogyan is állunk a Föld időjárás-gépével? Milyen éghajlatú lehet egy kontinens, mely az egyenlítőtől nagyjából a Ráktérítő magasságáig terjed és melyet észak-keletről dél-nyugat irányban keresztbe szel egy hegylánc, ahogy az Arvisurában ábrázolják?

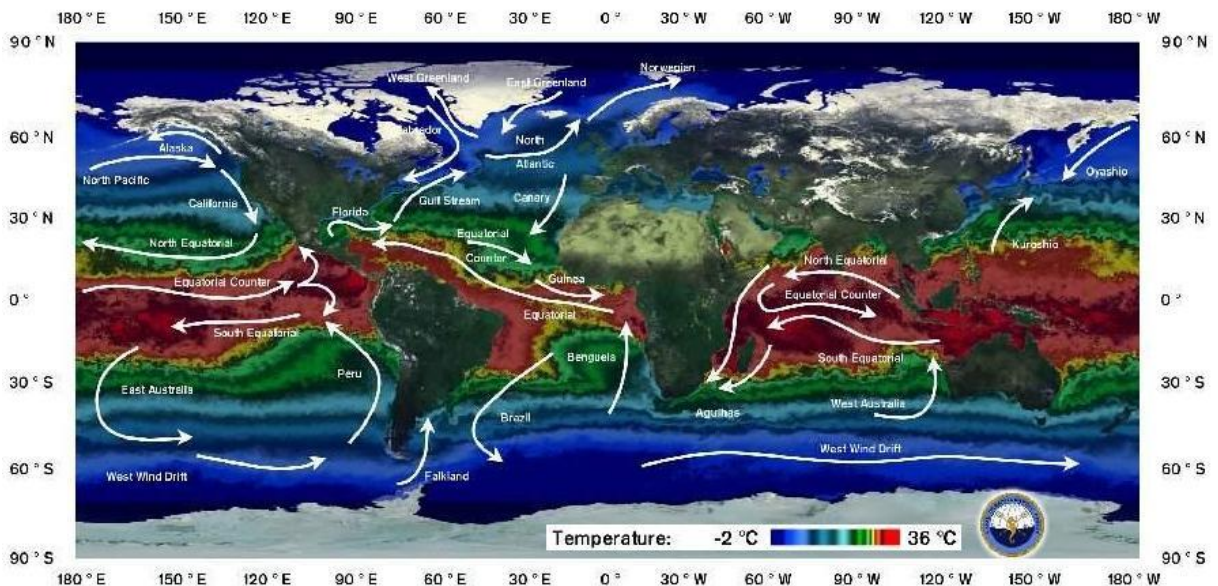

A melléltt ábrán a Föld globális hőmérsékleti zónái láthatók. Az egyenlítőtől távolodva fokozatosan hidegebb időjárási zónákat találunk. Az időjárás hajtó motorja ugyanis a Nap, mely a föld felszínéhez képest merőleges sugaraival azt a területet jobban fölmelegíti, mint azokat, melyekhez képest sűrolva érkezik, ezért a földi egyenlítő környezetében – természetesen évszaktól függő helyzetben – alakul ki az a zóna, ahol a fölmelegített levegő kisebb sűrűsége miatt fölfelé száll. Ez a levegő aztán több kilométeres

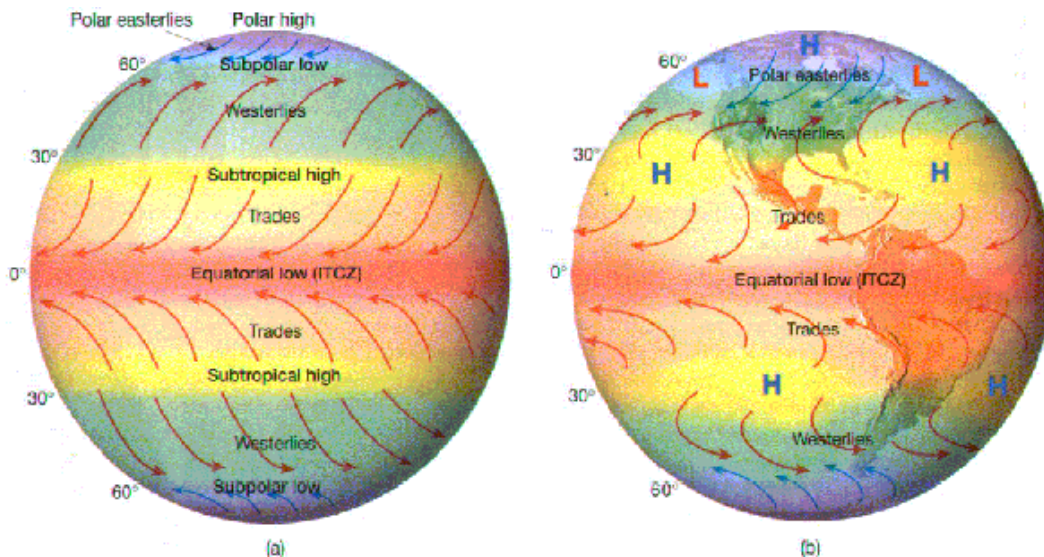
magasságban a pólusok felé húzódik, majd leszáll, amivel a szomszédos zónához tartozó levegőt is lefelé szállítja. Cirkuláció zónák alakulnak ki, lényegét tekintve 3 a Földet körbeölelő időjárási öv jön így létre, ahogy az alanti ábra is szemlélteti.

A Föld klímája:

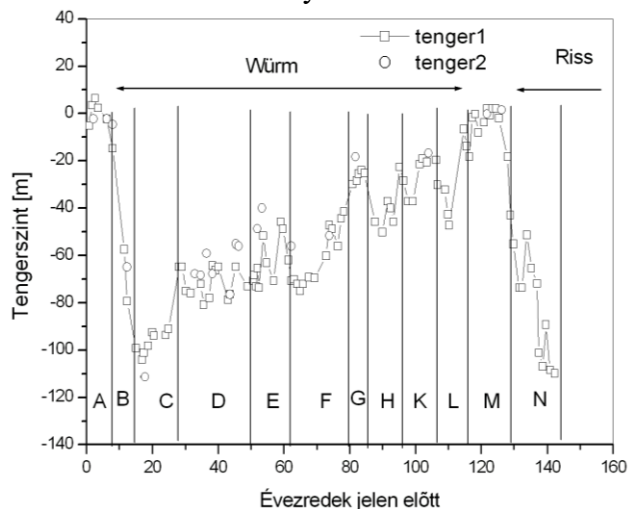
A felszálló zóna csapadékos, a leszálló száraz. Ezért alakultak ki a Föld klíma zónái – ezért található mind az északi, mind a déli kontinenseken pl. sivatagi zóna, ahogy az alanti ábrán a H jel szemlélteti. Az ábrán a nyilak az uralkodó szélirányokat jelzik.

Ataisz tehát az Arvisurák szerint a trópusi időjárás zónában feküdt, ahol meleg, csapadékos az időjárás – különös tekintettel, hogy óceán övezte minden oldalról. Ennek a kontinensnek nem lehetett volna mediterrán éghajlata, ami csakis szubtrópusi száraz zóna felett létezik – ahogy valóban ma is ott található. Viszont a lótenyésztés füves legelőket követel meg és ezek a mediterrán zóna felett száraz, viszonylag hűvös időjárás zónában teremnek leginkább. A lovak őshazája a füves sztyeppe, ami az északi földrészeket biztosította a lovaknak élelmet. Térjünk most vissza a 4. tételre:

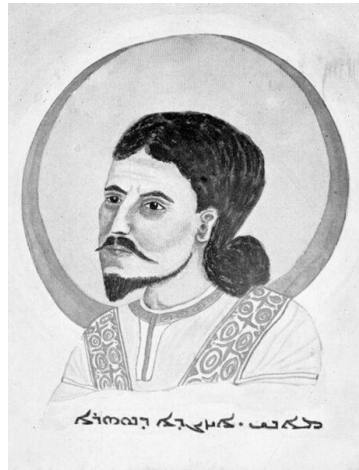
4. Anyahita és csapata a Káltes bolygó egyistenhívő ősvallását hozta a Földre, ami aztán Ataisz elsüllyedésével került Urukba és lett annak ősi vallása, a mani-jelzővel kiegészítetten. Ennek papjai sámánok, akik közül a legképzettebbek, a beavatottak fősámánok, akik aztán a történelmet az Arvisurákba vésetik.

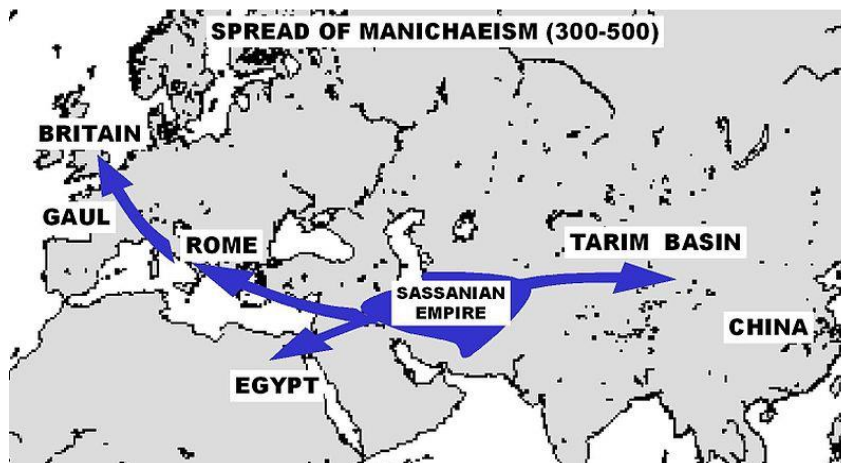
Uruk – és általában Mezopotámia – a Kr. e. 6. évezredig ember által nem lakott vagy száraz, vagy mocsaras terület volt. Oda az első emberi települések az utolsó nagy jégömlés elolvadása és az óceánokba zúdult több millió köbkilométernyi víz okozta tengerszint oszcillációt követően jelentek meg. Uruk városa Ataisz elsüllyedésének jelzett időpontjában éppen emiatt víz alatt volt, egy korábbi kicsiny települést néhány méteres vízréteg öntötte el. Az Arvisurák Ataisz elsüllyedését nagyjából a jégkorszak kiolvadásának időpontjához teszik, ami természetesen nem helyes. Az alábbi ábra szemlélteti a világoceánok szintjének az évezredek szerint változását – és ebből is jól látható, hogy a würm jégkorszak már 14 évezreddel a jelen előtt kiolvadt és csakis az utolsó nagy kanadai jégömlés elolvadása történt Kr. e. 5500 körül, mint annak utolsó eseménye.

De miért is nevezik az Arvisurák ezt a kereszténységgel analóg vallást uruk-mani vallásnak? Ráadásul 5 évezreddel Jézus élete előtt miért idézik magát Jézust abban? Bizony ez teljes anakronizmus! Minthogy Árpád népéről föltehető volt a manicheus vallás gyakorlása, ezt vetíti vissza Paál Zoltán arra az időszakra, amikor még tételes vallások nem mutathatók ki a régészeti leletekben. Figyeljünk most csak magára Manira és a manicheus vallásra!

Mani a Kr. u. 3. évszázadban (216/217 – 276/277), Perzsiában élt. Prófétának tekintették és valójában a keresztény felfogás részéről elítélt gnosztikus szellemet képviselte és hirdette. Ebben ugyan a sötétség és a fény ellentéte alapvető jelentőségű, de a vallás híveinek egyik alapvető szerepe az volt, hogy ne szaporítsák az isteni lelket, ami a szaporodással csakis a gonoszt, a sötétséget bővíti. A gnosztikus hitvilág alapvetően konfliktusban állt, főleg a római vallásfelfogással. Mani, miután állítólag nem sikerült meggyógyítania I. Bahrám uralkodó fiát, aki meghalt, maga is halálos ítéletet kapott: elevenen megnyúzták! Az általa alapított vallás pedig keletre terjedt, zömmel a turk népesség követte. A Krisztus előtti időszakban tehát nem volt manicheus vallás, az zömmel a Kr. u. 1. évezred produktuma. A Római Birodalom területén 297-ben betiltották.

Itt kell megemlíteni, hogy az Arvisurákban végig ott a sámán – ami alapvetően a szibériai hitvilág része – és ott áll még Mária Terézia idején is a fősámán, mint beavatott főpap. Az elképzelés csupán az európai vallások hitgyakorlatának a kivetítése, hiszen a sámánok egyedek voltak, nem szolgáltak hierarchiában, nem létezett sem al-, sem fősámán. Különösen elképzelhetetlen, hogy egy XVIII. századi uralkodó mellett – vagy vele szemben – egy fősámán a politikai szintéren jelen lehessen anélkül, hogy annak bármiféle nyoma az iratokban, a régészeti adatokban ne lenne megtalálható. Naiv elképzelés.

7. Az Arvisurák aranylemeze

Végezetül térjünk az utolsó tételre, miszerint **az Arvisurákat arany lemezekre vésték.**

Az arany-lemezes múltbeli feljegyzések gondolata a XIX. századi mormonok „találmánya”. Az emlékezet rögzítésének módja korábban a kőbe vésés, agyagba nyomás és égetés volt, majd a Kr. e. utolsó évezredből ismerjük a bőrhártyára festést – ami mindenképp a korábbi egyiptomi gyakorlat szélesebb körű kiterjesztése volt. Aranyra vésett emlékeket a régészet az etruszk kultúrából ugyan ismer, mégis nem tekinthető általános gyakorlatnak. Amikor a Holt-tengeri tekercesek írói tartósabb feljegyzést akartak és fémot választottak a feljegyzések rögzítésére, akkor sem az aranyat, hanem a rezet választották. Nem véletlenül.

Az arany a Nap fénye, nemes fém, puha, könnyen alakítható. A tiszta arany annyira képlékeny, hogy néhány mikrométer vastagra nyújtott hártáját helyezik templomok, szent helyek kupolájára a napot szimbolizálандó, ahol évtizedekig megtartja csillogását, mígnem a szél szállította por azért lassan elkoptatja. Nagyon puha fém. A sűrűsége 20 kg/l közeli. A papíré 1,5 kg/l.

Puhasága és nemessége teszi alkalmatlanná feljegyzések nagy mennyiségben való tárolására. Amit eddig arany lemezre vésvé találtak, azok 72*72 cm-es 1,5 mm vastag lemezre karcoltak voltak. Ha vékonyabbra karcolják, akkor azon az arany képlékenysége miatt hamarosan összefolyik a belekarcolt jel. Arany lemezre, filmre festeni meg éppen azért nem lehet, mert az arany olyannyira nemes fém, hogy a festék megszáradva egyszerűen lefújható róla. Továbbiakban, minthogy nem képződik rajta felületi oxid réteg, az egymásra helyezett arany lemezek nyomásra – esetleg a lemezcsomag saját súlya alatt is, – összehegednének, a lemezek egymástól aztán elválaszthatatlanokká válhatnak. Ez a lemezek raktározását bonyolítja. Nem véletlen, hogy arany használati tárgyakat nem tiszta aranyból, hanem ezüsttel való ötvözeteiből állítanak elő (18-21 és nem 24 karátos arany).

Ha az Arvisura 1100 oldalnyi szövegét rovásírással mégis arany lemezekre bekarcolnánk, akkor az olvashatóság érdekében a könyvben szereplőnél nagyobb jelekkel kellene azt végrehajtani, így az Arvisurák esetleg több tíz tonnát nyomnának. Ezt kezelni képtelenség.

V. A rovásírás kérdése

Van még egy kérdés, amire itt ki kell térnünk a hitelesség vizsgálatakor.

Az Arvisurákban a bevezető szakaszokban a szerző rovásírás változatokat mutat be és elemez. Itt csupán egyet óhajtunk kiemelni, ahol jól láthatók a magyar ékezetes jelek is. Mondjuk, a manysi nyelv magánhangzói – de a mássalhangzói is! – alapvetően eltérnek a magyartól, és ha az ősi írás manysi körökből származnék – ahogy az egész történet felvezető meséjéből következik – akkor ott egészen más hangzókat illene jelölni. Ettől most tekintsünk el, és nézzük meg a magyar hangzók jeleit. Csak mellékesen megjegyezve, hogy Paál Zoltán az Arvisurák nyelvét az *uz* nyelvet jelölte meg, amit a magyarral azonosnak vélt.

a = 	é = 	k = 	r = 	z =
á = 	f = 	l = 	s = 	zs =
b = 	g = 	m = 	sz = 	ö =
c = 	gy = 	n = 	t = 	ü =
cs = 	h = 	ny = 	ty = 	ly =
d = 	i = 	o = 	u = 	ó =
e = 	j = 	p = 	v = 	ő =

A jelkészletben a rövid és a hosszú magánhangzók jelei között a különbség egy vonalka – azaz ékezet. A magyar hangok ékezetes átírása azonban csak az utóbbi néhány évszázad terméke, amikor is korábbi latin betűkre ékezet került. Az Arvisurákban ősi írásnak bemutatott jelek bizony nagyon is nem ősiék, jelenkoriak.

VI. Következtetés

A természettudományos és régészeti ismeretek birtokában megvizsgáltuk az Arvisurák néhány olyan tételét – melyek az egész történet szempontjából meghatározó jelentőségűek – és szembesítettük a tudományos ismeretekkel. A tételek sorra elbuktak. Igazságtartalmát tekintve a könyv többi része sem közelít jobban az alcímhez: *Igazszólás*. Legendának, mesének elfogadható, hiszen Paál Zoltánról a lánya is így nyilatkozik a bevezető szakaszban, hogy nagy mesemondó volt. Aztán az a kérdés, hogy egy ózdi kohász miként juthat ilyen ismeretek birtokába, amit aztán meseszerűen megfogalmaz, egyszerűen megválaszolható – ugyancsak a könyv elején bemutatott személyek felsorolásával és néhányuk levelének idézésével: adták neki az ötletet és ő mesébe foglalta a gondolatokat. A könyv végén neveket olvashatunk, megfeleléseket, és elborzad az olvasó, hogy azonos név hányféle változatban jelenik meg, és még inkább, hogy miként kerülnek azok oda? Ugyanúgy, ahogy az ősi térképeken városok nevei – mint Debrecen, vagy Miskolc – is megjelennek, holott azok története azért eléggé jól ismert és nagyon nem felel meg az Arvisurákban foglaltaknak.

Mindannyiunknak vannak ismerősei, akik hivatkoznak az Arvisurákra, amint számos írás szerzője is, mint valamiféle adatforrásra, illetve tanítanak a történelmet az Arvisurák alapján. Ne tegyék!

Adatforrás? *Igazszólás*? Aligha. Az „igazság könyve” éppen az igazsággal áll hadilábon.

Az Arvisura egy gazdag fantáziájú, iskolázatlan, félművelt, mesemondó ember elképzeléseit tükrözi, történelmileg hiteltelen.